

PAULO
COELHO

Hippi

FORDÍTOTTA NAGY VIKTÓRIA

PAULO
COELHO

Hippi

ATHENAEUM

A fordítás alapjául szolgáló mű
Paulo Coelho: *Hippie*

Copyright © 2018 by Paulo Coelho
Minden jog fenntartva.
<http://paulocoelhoblog.com>

This edition was published by arrangements
with Sant Jordi Asociados Agencia Literaria S.L.U.,
Barcelona, Spain
www.santjordi-asociados.com

A Biblia-idézetek Károli Gáspár
fordításában szerepelnek.

Hungarian translation © Nagy Viktória, 2018

*Ó, bűn nélkül fogantatott Szűz Mária,
könyörögj érettünk, kik hozzád menekülünk!*

*És tudtára adák néki, mondván:
A te anyád és atyádfiai künn állnak, téged akarván látni.*

*Ő pedig felelvén, monda nékik:
Az én anyám és az én atyámfiái ezek,
a kik az Isten beszédét hallgatják, és megcselekszik azt.*

Lukács 8, 20–21

*Azt hittem, hogy utazásom véget ért
erőim végső határánál, hogy az út itt elzárult előttem,
készségem kifogyott s eljött az idő,
mikor csendes félrevonultságban kereshetek pihenőhelyet.
De úgy látom, akaratod számomra nem ismer megállást.
Mikor a régi szavak kihalnak nyelvemen,
új melódiák törnek elő a szívemből;
s ha a régi nyomok elvesztek szemem elől,
új világ tárul fel előttem csodáival.**

Rabindranath Tagore

* Fordította Szentirmay Gizella

*Kabir, Rumi, Tagore, Pál apostol, Háfiz,
akik azóta kísérek utamon, hogy felfedeztem őket:
nekik ajánlom ezt a könyvet,
melyben életemnek azt a részét mesélem el
– sokszor az ő szavaikkal –, amit ők írtak.*

Az itt elbeszélte történetek saját élményeim alapján születtek. Az események sorrendjét, a szereplők nevét és bizonyos részleteket megváltoztattam, egy-egy jelenetet egyszerűsítettem, de minden, amit leírtam, a valóságban megtörtént. Egyes szám harmadik személyben fogalmaztam. Az egyes szereplők így tudtak leginkább a saját hangjukon megszólalni. Így tudtak hitelesen mesélni a saját életükről.

1970 szeptemberében két hely versengett a *világ közepe* címrért: a londoni Piccadilly Circus és az amszterdami Dam tér. Persze ezt nem mindenki tudta. Ha megkérdezik az embereket, a többségük bizonyára úgy vélekedik, hogy a verseny az *amerikai Fehér Ház* és a *szovjet Kreml* között folyik. Legtöbbször ugyanis az újságokból, a televízióból és a rádióból tájékozódtak, vagyis csupa idejétmúlt tömegkommunikációs forrásból. Az emberek többsége ugyanis az újságokból, a televízióból és a rádióból tájékozódott, vagyis idejétmúlt tömegkommunikációs eszközökből, amelyek már abban az időben elvesztették, és később sem nyerték vissza a feltalálásuk idején tapasztalható, kétségkívül óriási jelentőségüket.

1970 szeptemberében még megfizethetetlenek voltak a repülőjegyek. Csupán egy szűk elit engedhette meg magának, hogy utazzon. Ez azonban nem vonatkozott arra a seregnyi fiatalra, akiknek az elavult kommunikációs csatornák csupán a külső ismertetőjegyeikre összpontosítottak: hosszú haj, tarka öltözék, a tisztálkodás mellőzése. (Ez utóbbi szemenszedett hazugság, de a szóban forgó fiatalok nem olvastak újságot, a felnőttek pedig készségesen elhittek róluk minden szörnyűséget. Meggyőződésük volt, hogy ezek a fiatalok komoly fenyegetést jelentenek a *társadalomra* és a *jó erkölcsre*, hiszen egy egész nemzedéknyi

művelt ifjúnak mutatnak rémes példát a szabadosságukkal, valamint a *szabad szerelem* hirdetésével.) Ezeknek a *bűnös* fiataloknak egyre növekvő tömege volt maga a *Láthatatlan Posta*, amely azonban nem a legújabb Volkswagen-modellről adott hírt, és nem is az újfajta, világszerte elterjedt porszappanokról értekezett. Az ő híreik kizárólag arról szóltak, hogy mi legyen a következő úti céljuk ezeknek a faragatlan, koszos fiataloknak, akik nem átallják gyakorolni a *szabad szerelmet*, és olyan ruhákat hordanak, amelyeket jó ízlésű ember soha nem venne fel. A lányok virágokkal tűzdelték tele hajfonataikat, hosszú szoknyákat és színes blúzokat viseltek, melltartó nélkül, valamint mindenféle színű és minőségű nyaklánc lógott a nyakukban. A fiúk több hónapos szakállal és hosszú hajjal flangáltak, ronggyá hordott, kopott farmerban – a farmer ugyanis a világ minden táján drága volt, kivéve az Egyesült Államokat, ahol miután elhagyta a gyári munkások gettóit, a San Francisco környékén rendezett óriáskoncerteken jelent meg először.

A *Láthatatlan Posta* éppen azért létezhetett, mert ezeken a koncerteken mindig mindenki ott volt, és meg tudták beszélni, hol találkoznak legközelebb, valamint ötleteket adtak egymásnak, miként fedezhetik fel a világot anélkül, hogy szervezett autóbuszos utazáson kéne részt venniük, ahol az idegenvezető megállás nélkül a látnivalókról beszél, miközben a fiatalok halálra unják magukat, az idősek pedig békésen szunyókálnak. Így aztán szájról szájra terjedt a hír, és mindig mindenki tudta, hogy hol lesz a következő koncert, illetve melyik a következő nagy úti cél. Anyagi korlátokról nem lehetett beszélni, hiszen ezekben a közösségekben nem Platón vagy Arisztotelész volt a legnépszerűbb szerző, és nem is az egyre híresebb képregényrajzoló. A nagy könyv, amely nélkül gyakorlatilag senki

nem indult el az öreg kontinensre, nem volt más, mint az *Európa napi 5 dollárból*,* Arthur Frommertől. Innen tudták, hol kell megszállni, mit kell megnézni, hol érdemes enni, melyek a legfontosabb találkozóhelyek, hol lehet élőzenét hallgatni anélkül, hogy akár egy fillért is költeniük kellene.

Frommer egyetlen hibája az volt, hogy kizárólag Európáról írt. *Talán nem léteznek más érdekes helyek? Talán nem mennének el az emberek legalább olyan szívesen Indiába, mint Párizsba?* Frommer néhány évvel később kijavította a hibáját, de addigra a *Láthatatlan Posta* már népszerűvé tette azt a dél-amerikai útvonalat, amelyik Machu Picchu elveszett városába vezetett. Szigorúan meghagyták mindenkinek, hogy erről a helyről ne szóljanak olyanoknak, akik nem ismerik a hippi kultúrát, nehogy elárasszák a barbárok a fényképezőgépeikkel és a végérfertetlen (de gyorsan feledésbe merülő) magyarázataikkal arról, hogy miként építhetett fel egy maroknyi indián egy olyan rejtett várost, amit csak a levegőből lehet látni – ezt persze lehetetlennek tartották, hiszen az ember nem tud repülni.

Legyünk igazságosak, és ne feledkezzünk meg a másik nagy bestsellerről, amely szintén népszerű volt, még ha nem is olyan széles körben ismert, mint Frommer műve. Azok olvasták, akik már túl voltak a szocialista, a marxista és az anarchista korszakukon, mélységesen kiábrándultak abból a rendszerből, amelyet azok találtak ki, akik szerint *elkerülhetetlen a munkásosztály hatalomátvétele az egész világon*. És akik szerint *a vallás a nép ópiuma*. Ez az ostoba kijelentés annyit árul el hangoztatójáról, hogy az illető sem a

* Arthur Frommer: *Europe on 5 Dollars a Day*

népet, sem az ópiumot nem ismeri. Ugyanis ezek a rosszul öltözött, tarka fiatalok hittek olyanokban, mint isten, istenek, istennők, angyalok és más hasonlók. A francia Louis Pauwels és az ukrán származású Jacques Bergier (matematikus, egykori kém, az okkultizmus fáradhatatlan kutatója) könyve, a *Mágusok hajnala* ellentmondott a politikai kézikönyveknek: a világ végtelenül izgalmas dolgokból áll, léteznek alkimisták, mágusok, katharok, templomosok, és még sok más furcsa szerzet. Ez a könyv soha nem lett nagy siker. Keveset adtak el belőle, hiszen mérhetetlenül drága volt. Egy példányt sokszor tízen olvastak. Mindenesetre Machu Picchu is szerepelt benne, így aztán mindenki el akart utazni Peruba. Mindenholnan érkeztek oda fiatalok (na jó, ez talán túlzás, mert mondjuk a Szovjetunió tagországjaiból nem volt olyan könnyű odamenni).

Egy szó, mint száz: minden fiatal, aki meg tudta szerezni legalább az *útlevél* címkével ellátott értéktelen füzetkét, ott volt ezeken a *hippiutakon*. Azt egyébként senki nem tudta volna pontosan megmondani, hogy mit is jelent a hippikifejezés, de ez a fiatalokat nem is nagyon érdekelte. Talán azt jelentette, hogy *vezető nélküli nagy törzs* vagy hogy *ártalmatlan söpredék*, de utalhatott a fejezet elején felsorolt tulajdonságok bármelyikére.

Az útlevél, ez a kis füzetke – amit a kormánytól lehetett igényelni, majd az övtáskába, a pénztárca mellé lehetett helyezni (lényegtelen, hogy mennyi pénz volt abban a tárcában) – két dologra volt jó. Egyrészt, ezt mindenki tudta, át lehetett lépni az országhatárokat – persze csak akkor, ha a határőrök nem hittek el mindent, amit az újságban olvastak, és nem küldték vissza az illető fiataalt csak azért,

mert szokatlannak ítélték a ruháját, a haját, a sok virágot, a nyakláncot, a rózsafüzért és azt a bárgyú mosolyt, amitől úgy tűnt, mintha állandóan be lenne állva. Ezt általában, eléggé igazságtalanul, azoknak az ördögi kábítószereknek tulajdonították, amelyeket az említett fiatalok a sajtó szerint egyre nagyobb mértékben fogyasztottak.

Az útlevél másfelől szélsőséges helyzetekben a tulajdonosa segítségére lehetett, nevezetesen akkor, amikor az illetőnek elfogyott a pénze, és már nem volt kihez fordulnia. Ilyenkor a *Láthatatlan Posta* hírül adta, hogy melyek azok a helyek, ahol a hivatalos iratot el lehet passzolni. Az ára a kiállító ország szerint változott: egy svéd útlevél például nagyon keveset ért, hiszen kizárólag magas, szőke, kék szemű embereknek lehetett eladni, vagyis alacsony volt rá a kereslet. A brazil útlevél azonban egy vagyonba került a feketepiacon. Brazíliában ugyanis a szőke, kék szemű, magas embereken kívül magas és alacsony, sötét szemű feketék is éltek, továbbá ferde szemű keletiek, mulattok, indiánok, arabok, zsidók. A színek és kultúrák egész kavalkádja. Ez pedig azt eredményezte, hogy a brazil útlevél lett a világ legkeresettebb okmánya.

Miután az ember eladta az útlevelét, egyenesen a saját országa konzulátusára ment, ahol kétségbeesett arccal előadta, hogy megtámadták, kirabolták, mindenét elvették: az összes pénzt, iratát. A gazdagabb országok konzulátusai ilyenkor az ingyenes útlevél mellett azt is felajánlották, hogy hazautaztatják a sértettet, amit az illető természetesen visszautasított, például arra hivatkozva, hogy *valaki tartozik nekem egy nagyobb összeggel, amit előbb vissza kell szereznem*. A szegényebb országok, amelyeknek általában szigorúbb és gyakran egyenesen katonai kormányuk volt, valósággal

kivallatták a kérelmezőt, hogy kiderítsék, nincs-e rajta a *terroristák* listáján, mint *felforgató elem*. Amennyiben megállapították, hogy az illető nem szerepel a nyilvántartásban, kénytelenek voltak kiállítani az okmányt. Azt azonban fel sem ajánlották, hogy hazautaztatják, hiszen nem állt érdeklükben, hogy visszamenjen a hazájába és rossz hatással legyen a rendes emberekre, akik tisztelik Istent, a családot és a magántulajdont.

Kanyarodjunk vissza az úti célokhoz: Machu Picchu után a bolíviai Tiahuanaco volt a legnépszerűbb. Azután a tibeti Lhásza, ahová igen nehéz volt eljutni, hiszen a *Láthatatlan Posta* hírei szerint a szerzetesek és a kínai katonák között háború folyt. Ezt persze elég nehéz volt elképzelni, mégis mindenki elhitte, és senki nem akart megtenni egy ilyen hosszú utat, hogy aztán a végén a szerzetesek vagy a katonák fogságába essen. Végül a korszak nagy filozófusai – akik éppen az év áprilisában váltak el egymástól – nem sokkal előtte még kijelentették, hogy a Föld igazi bölcsessége Indiában lelhető fel. Ez elég is volt ahhoz, hogy az összes fiatal India felé induljon, ahol vár rájuk a bölcsesség, a tudás, a sok guru, a szegénységi fogadalom, a megvilágosodás és a *My Sweet Lord*.

A *Láthatatlan Posta* azonban egyszer csak arról adott hírt, hogy a Beatles híres guruja, Maharishi Mahesh jógi megpróbált szexuális kapcsolatot létesíteni Mia Farrow színésznővel, akinek évek óta boldogtalan volt a szerelmi élete, és talán éppen azért ment el a Beatles invitálására Indiába, hogy kigyógyuljon szexualitással kapcsolatos traumáiból, amelyek rossz karmaként kísérték.

De a jelek szerint Miával együtt a karmája is elutazott Indiába. Ott volt John, Paul, George és Ringo is. A nő azt mesélte, hogy éppen a nagy guru barlangjában meditált, amikor az megragadta, és kényszeríteni próbálta, hogy közösjön vele. Ringo addigra már visszament Angliába, mert a felesége ki nem állhatta az indiai konyhát, Paul is elhatározta, hogy felhagy a remeteélettel, hiszen az nem vezet sehová.

Így hát csak George és John volt ott Maharishi templomában, amikor megjelent a zaklatott Mia, és zokogva előadta a történeteket. A két férfi azonnal csomagolni kezdett, amikor a guru megkérdezte, mi történt. Lennon kissé csípősen így válaszolt:

– Ha olyan kib... kozmikus vagy, akkor ezt is tudod.

Nos, 1970 szeptemberében a nők irányították a világot – pontosabban a hippy lányok. A fiúk csak lézengtek, tudván, hogy a divat nem az ő fegyverük, a viseletükkel nem tudják megfogni a lányokat – akik különben is sokkal jobbak náluk ezen a téren –, ezért inkább egyszer és mindenkorra belenyugodtak, hogy tőlük függnék, és az elhagyatás állandó fenyegetettségében éltek. Tekintetükből szinte ki lehetett olvasni a kétségbeesett kérést: *védj meg, egyedül vagyok, és nem találok senkit, úgy érzem, elfelejtett a világ, és a szerelem is örökre elhagyott*. A lányok választottak párt maguknak, ugyanakkor a házasság gondolata meg sem fordult a fejükben. Egyszerűen csak jól akarták érezni magukat valakivel, akivel intenzív és kreatív szexuális életet lehet élni. A fontos meg a felszínes, jelentéktelen dolgokban is ők döntöttek. Egy szó, mint száz, amikor a *Láthatatlan Posta* elterjesztette a Mia Farrow szexuális zak-

latásáról és Lennon csípős megjegyzéséről szóló hírt, a hippik azonnal új úti cél után néztek.

Az új útvonal a hollandiai Amszterdamból indult, és a nepáli Katmanduba vezetett. Többnyire autóbusszal mentek. Egy ilyen utazás nagyjából száz dollárba került, és olyan izgalmasnak ígérkező országokon vezetett keresztül, mint Törökország, Libanon, Irán, Irak, Afganisztán, Pakisztán, valamint India egy része (természetesen messziről elkerülve Maharishi templomát). Ezt a képtelenül sok kilométert nagyjából három hét alatt lehetett megtenni.